

Decernik

»JUTRA«

Leto II. (IX.), šte. 214

Maribor, četrtek 20. septembra 1928

Izhaja razen nedelje in praznikov vsak dan ob 16. uri
Račun pri poštnem ček. zav. v Ljubljani št. 11.409
Volja mesečno, prejemani v upravi ali po pošti 10 Din, dostavljen na dom pa 12 Din

Telefon:
Uredn. 440 Uprava 455

Uredništvo in uprava: Maribor, Aleksandrova cesta št. 13
Oglaš po tarifu
Oglaš sprejema tudi oglašni oddelček »Jutra« v Ljubljani, Prešernova ulica št. 4

Nagrada Italije za nettunske konvencije

Klaverna, hlapčevska in sramotna je vloga mož, ki vodijo našo zunanjo politiko, zlasti v našem razmerju napram Italiji. Italija nam baš sedaj, ko je Korošev režim padel na kolena pred Mussolinijem in potrdil nettunske konvencije, daje vedno nove zausnice kot nagrado. Njeno dosledno zaslužjevanje Albanije, ki je danes docela italijanska kolonija, njeno izzivanje s proglasitvijo Ahmeda Zogu za kralja vseh Albancev, nje no barbarsko ubijanje našega nacionalnega življa v Julijski Krajini, uničevanje slovenskega in hrvaškega časopisa, zlasti tržaške »Edinosti«, zapiranje različnih slovenskih in hrvaških rodoljubov, v zadnjem času zlasti aretacija dr. Čoka v Trstu; vse to so nagrade Italije za servilnost naših režimovcev.

Danes smo dobili slučajno v roke dokument, ki dokazuje vso brutalnost fašističnega režima. Odpuščena je bila odlična slovenska učiteljica, ki je dolgih 18 let službovala na nekem mestu v bližini Trsta ter bila odlično kvalificirana tako kot učiteljica kakor tudi kot prosvetna delavka izven šole. Značilno je, kaj navaja odpuštni dekret kot vzrok za odpuš, namreč, da je »dovršena popolna italijanizacija slovenskih in hrvaških šol v Primorju«. To samo na sebi je fašistom zadosten vzrok, da vržejo slovensko učiteljico brez vsakršnega drugega povoda na cesto, naši režimovci pa se jim še klanjajo in jim poljubljajo bič, s katerimi tepejo naše sorojake v Primorju.

Predsednik Kmečko-demokratske koalicije g. Pribečević je včeraj ostro obsojil na eni strani postopek Italije, ki kot odgovor na nettunske konvencije polni svoje ječe z našimi sonarodnjaki, pa tudi lakajstvo naše zunanje politike. V Italiji — je povdaril g. Pribečević — tako prezirajo današnje službene činitelje v Beogradu, da jim kot odgovor na kapitulacijo v vprašanju nettunskih konvencij servirajo preganjanja našega najboljšega in najzavednejšega elementa. Že leta 1924. sem rekel pokojnemu Pašiču, da je pakt prijateljstva z Italijo glupost, da ne more biti prijateljstva, dokler se preganjajo naši bratje v Italiji in da moremo biti zadovoljni, če se vzdržijo korektni sosedstveni odnosi med nami. V Beogradu pa so živeli v zablodi, da Italijani ljubijo Srbijance in da mrze Hrvate in Slovence ter da se Srbijanci ne morejo sporazumeti z Italijani samo radi Hrvatov in Slovencev. Rekel sem pokojnemu Pašiču, da Italija pripravlja pohod na Balkan in da njena pot semkaj ne vodi preko Ljubljane in Zagreba, ampak preko Albanije, ker je to stara rimska pot osvajanja in kolonizacije ter nova italijanska pot penetracije. Dodal sem, da se bo naša država spopadla z Italijo v Albaniji, ne pa v Hrvatski ali Sloveniji. Naša službena gospoda v Beogradu pa je, da bi Italijo omehčala, votirala v okrnjeni narodni skupščini nettunske konvencije ter je Dalmacijo izročila v gospodarsko eksploatacijo Italiji. V odgovor na to je dobila najprej albanskega kralja, pozneje pa, zlasti zadnje dni, aretacije, maltretiranja in progone naših sonarodnjakov v Italiji. Današnja vlada v Beogradu nima v Rimu niti toliko ugleda, da bi mogla preprečiti gonjo proti našim bratom v Italiji, ki je sramota za vso civilizacijo. In vse to pripušča vlada onega g. Korošča, ki je pred nekaj leti podal izjavo, da bomo napajali svoje konje v Tiberi.

Radikali kopljejo dr. Korošcu jamo

ACA STANOJEVIĆ JE NEPRIČAKOVA NO OZDRAVEL IN PRIŠEL ŽE DANES V BEOGRAD. — POMEMBOST NJEGOVE VČERAJSNJE AVDIJENCE V TOPOLI. — RADIKALI ODREČEJO V PONDELJEK DR. KOROŠČEVI VLADI PODPORO IN SE IZJAVIJO ZA REVIZIJO USTAVE V SMISLU ZAHTEV KDK.

BEOGRAD, 20. septembra. Včerajšnja seja klubskega odbora radikalne stranke tvori danes predmet vsestranskih komentarjev. Politični krogi soglašajo v tem, da znači ta seja popolno kapitulacijo Velje Vukičevića pred radikalnim glavnim odborom. Njegovi ožji prijatelji in sotrudniki se sedaj trudijo, da mu omogočijo časten umik, ki bi vsaj na zunanje ne bil poniževalen. Iz njihovih vrst se je danes razširila vest, da namerava Vukičević že prihodnje dni podati ostavko na položaj predsednika poslanskega kluba.

Vsesplošno senzacijo pa je vzbudil danes dopoldne nenađen prihod Ace Stanojevića v Beograd, kamor je dopotoval iz Topole, kjer je bil včeraj popoldne v avdijenci pri kralju. Takoj po svojem prihodu je sklical Aca Stanojevića konferenco članov glavnega odbora. Ta nepričakovani prihod reševalca radikalne stranke je povzročil tem večje presenečenje, ker je Vukičević še na včerajšnji seji glavnega odbora prečital njegovo pismo, v katerem sporoča, da je bolan in da prispe v Beograd šele 22. t. m. Iz tega sklepajo, da se bodo začeli sedaj dogodki naglo razvijati. Ni dvoma, da je včerajšnja popoldanska avdijenca Ace Stanojevića v tesni zvezi z razčiščevanjem odnosov v radikalni stranki kakor tudi z nadaljnjim razvojem notranjepolitičnega položaja.

Venizelos na diplomatskih obiskih

RIM, 20. septembra. Grški ministrski predsednik Venizelos pride v Rim v soboto in bo v nedeljo podpisal grško-italijanski pakt prijateljstva. Tu ostane tri dni, nakar odpotuje v Pariz in v Beograd.

Si vis pacem...

PARIZ, 20. septembra. Vojni minister Painlevé je izjavil novinarjem, da bo program za utrjevanje vzhodne francoske meje dokončan do leta 1930. Skupni stroški bodo znašali šest milijard frankov. Že prihodnje leto bo popolnoma utrjeno okrožje Metz, kjer bodo zgrajeni strelski jarki, skladišča municij ter pristajališča za letala in balone.

Spominjajte se CMD

V analih naše zgodovine bo ostalo zabeleženo, da so bile pod vladno dr. Korošča votirane nettunske konvencije, nato pa naši bratje v Italiji strpani v italijanske ječe.

Pristaši glavnega odbora so danes dopoldne po konferenci v Zemaljski banki napovedali senzacionalne dogodke. Predvsem so povdarjali, da bo glavni odbor na svoji ponedeljkovi seji odrekel Koroščevi vladi nadaljno podporo radikalne stranke ter da bo pozval radikalne ministre, naj podajo ostavke, da tako izzovejo krizo celokupne vlade. Istočasno bo glavni odbor izdal program za bližnjo bodočnost, ki bo obsegal revizijo ustave v smislu zahtev Kmečko-demokratske koalicije. Na podlagi tega programa bo glavni odbor oficijelno pozval KDK k sodelovanju in pričel takoj s tozadevnimi pogajanj.

Pristaši glavnega odbora so zelo optimistični v presojanju položaja in so prepričani, da stojimo pred končno rešitvijo težke politične in državne krize.

Kakor je izjavil vodilni član glavnega odbora Vašemu poročevalcu, bo Aca Stanojević danes popoldne posejtil dr. Korošča in ga oficijelno obvestil o teh načrtih radikalnega glavnega odbora.

V vrstah četverne koalicije so danes še posebno rezervirani. Vsi vodilni politiki vladne večine pa priznavajo, da je izbruh vladne krize odvisen le še od brzine, s katero se bodo razvijali dogodki.

Tri četrt milijona za Punišo

BEOGRAD, 20. septembra. Vest, da bodo prijatelji Puniše Račića najeli slovitega francoskega advokata Morro Giffreija za branitelja zločinca iz narodne skupščine, je izzvala v beograjskih krogih splošne komentarje. Predvsem se ljudje sprašujejo, odkod bodo vzeli ogromno vsoto, ki jo je treba odšteti pariskemu odvetniku za honorar. Zatrjujejo, da so razne ugledne politične osebe že zagotovile potrebno vsoto, ki znaša nič več kot tri četrt milijona dinarjev.

Umobolni sodnik

BERLIN, 20. septembra. V mestecu Neudammu blizu Küstrina je tamkajšnji sodnik dr. Stahlberg v trenutni duševni zmedenosti odredil aretacijo sodnega sluga, jetniških čuvajev, svoje tajnice, policijskega komisarja in končno še mestnega župana. Dogodek je izzval v mestu ogromno senzacijo in razburjenje. Občinstvo se je pomirilo šele potem, ko je zvedelo, kako je prišlo do aretacij. Sodnik dr. Stahlberg je potem izginil, a so ga kmalu izsledili in oddali v bolnico za živčne bolezni.

„Natančna preiskava“ fašistične vlade

RIM, 20. septembra. Italijanska vlada je danes izročila švicarskemu poslaniku odgovor na švicarsko protestno noto v zadevi aretacije Rossija. Italija naglašja v svojem odgovoru, da bo uvedla natančno preiskavo proti vsem obmejnimi uradnikom, ki so omogočili prekoračenje meje Rossiju in njegovim spremljevalcem.

Večina KDK v Šibeniku

ŠIBENIK, 20. septembra. Ker je dosežen sporazum med HSS in zemljoradniki s tem, da so šibeniški zemljoradniki stopili v HSS, ima sedaj KDK v občinskem svetu večino 28 mandatov. Pojutrišnjem bo izvoljen novi župan in nova uprava mestne občine.

Pred občinskimi volitvami u Ercegbosni

BANJALUKA, 20. septembra. Za občinske volitve, ki se bodo v kratkem vršile v Bosni in Hercegovini prvič po 14 letih, so bile vložene prve kandidatne liste. V Banjaluki ima prvo listo Jugoslovenska muslimanska organizacija, ki ima največ izgledov na uspeh.

„Graf Zeppelin“ na daljšem poskusnem poletu

FRIEDRICHSHAFEN, 20. septembra. Novi ogromni zrakoplov 127, po številu, kar jih je izdelala tovarna ob Bodenskem jezeru, je nastopil danes dopoldne svojo prvo daljšo poskusno vožnjo. »Graf Zeppelin« je najprej letel proti zapadu preko Curiha in Basla, nato pa vzdolž Rena proti severu do Pfalza, nakar se je obrnil proti vzhodu. Tekom popoldneva se zrakoplov vrne v svoj hangar v Friedrichshafenu. Za prihodnje dni so določeni nadaljni in daljši poleti, nakar se cepelin pripravi za svojo vožnjo v Ameriko.

Padec s 60 m visokega stolpa

KOŠICE, 20. septembra. Tu se je petila včeraj popoldne strahovita nesreča. 38letna učiteljica Marijeta Janeček je skočila iz višine 60 m s stolpa stolne cerkve na cesto in obležala seveda takoj mrtva. Prvotno so domnevali, da je izvršila samomor, toda preiskava je kasneje ugotovila, da gre za nesrečo. Učiteljica je šla namreč z neko svojo prijateljico na vrh stolpa in se v nepredvidnosti nekoliko preveč nagnila čez ograjo. Pri tej priliki jo je prišla omočila, zgubila je ravnotežje in padla na tla.

Mirovna himna.

V proslavo zaključka Kelloggovega mirovnega pakta se išče primerna himna. V Parizu se je že sestalo mednarodno sodišče, ki razpiše tekmo za himno in ki bo izvedlo oceno in izbiro. Tekme se lahko udeležijo komponisti vseh držav, ki so že podpisale Kelloggov pakt.

Po stričevi smrti.

— Vaš stric je bil torej 88 let star, ko je umrl. Je-li bil do zadnjega pri zdravju zavesti?
— Tega ne vem. kajti ogoroke še niso odprli...

Naša mariborska tržnica in drugo

Maribor, 20. sept.

Kar je res, je res. Naš Maribor se v zadnji dobi razvija prav lepo in z neko hitrico, katero smo po prevratu opazili pri drugih naših večjih centralnih mestih, ki pa nikakor ni hotela preiti na naše mesto. Lansko leto pa se je vzdramila naš zaspalec in sedaj hiti, hiti, kakor bi hotel vse zamujeno naknaditi. In čim bolj hiti, tem bolj rastejo pred njim nove naloge in potrebe, ki se zde vse naenkrat nujne in neodložljive, n. pr. nova dekliška osnovna in deška meščanska šola, nov magistrat in nova tržnica, nova ubožnica, kanalizacije, poprava skrajno zanemarjene Koroške ceste, nova moderna javna stranišča, podaljšanje Orožnove ulice do Smetanove, nova kopališča in še vse polno drugih manjših potreb.

Kljub raznim velikim nedostatom pa zadobiva naš štajerski Meran prav ljubko zunanost modernega mesta, kar mu ne priznavajo samo domačini, ampak tudi vedno številnejši tujci. Našim sosedom tam preko mejnih kolov sicer to priznanje ne gre prav od srca, ampak kar je objektivnih, vendarle priznajo, da je jugoslovanski Maribor mnogo lepši od predvojnega nemškega. In naši domači Nemci, ki so z veliko skrbjo in z nezaupanjem gledali jugoslovansko »invazijo« in začetek njenega gospodarstva, so danes prijetno presenečeni vsaj glede mestnega gospodarstva in razvoja mesta samega. Skoraj neverjetno je, kako so bili prejšnji gospodarji v splošnem zanemarili mesto in kako je bilo zaostalo za razvojem drugih mest. Niti prodajalnih mlz za trg z živili niso oskrbeli in je moralo to važno higiensko vprašanje čakati slovenskega gerenta, da je iznašel vsaj začasni zasloni izhod. Seveda je bilo vse to zanemarjenje in zapuščenost mesta le naravna posledica njihove mentalitete. Šlo jim je pred vsem za nemški nacionalizem in za nemško zunanost mesta. Ako bi se bili nekdanji mestni očetje tako intenzivno bavili z mestnim gospodarstvom in napredkom mesta samega v zdravstvenem in kulturnem oziru, kakor so se bavili z gospodarskim in kulturnim zatiranjem slovenskega življa, bi danes bilo delo lažje, potrebe manjše. No, pa kar je bilo in kakor je bilo, to se ne da več izpremeniti; ampak treba je gledati, da se vse zamujeno čimprej in čimbolje nadoknadi.

Kaj je torej z mariborsko tržnico?

Vsi vidimo vsak dan, da tako, kakor sedaj, ne more iti dolgo več. Treba je najti izhod, ki v danih razmerah res ni lahek, ker nimamo zadosti velikega centralno ležečega prostora, ki bi se lahko uporabil za tržnico.

Nedavno se je nekdo na tem mestu zavzel docela umestno, da se magistrat pusti kakor je in se po potrebi preuredi za poslovanje še obe sosedni hiši, ki sta itak že mestna last. Tržnica pa naj se zgradi nasproti Velike kavarne ter na vzhodnem delu Glavnega trga. Razen tega naj se tržnica decentralizira s tem, da se dobi več pripravnih prostorov v posameznih predmestjih, kjer bi se prodajalo zelenjavo in drugo.

Ta predlog je menda najboljši izhod iz vseh dosedanjih načrtov, dasi zadane na razne in precejšnje ovire pri izvedbi. Tisti prazni prostor nasproti Velike kavarne s sosednim starinskim ostankom nekdanjega židovskega templja silno kvartilice Glavnemu trgu. Tam se mora čimprej dvigniti primerna stavba. In če bi bila to tržnica, bi se dalo pri primerni ureditvi spraviti marsikaj vanj. Za drugo pa bi se morali zgraditi v skladu s celotnim licem Glavnega trga primerni paviljoni na vzhodnem delu. To bi se končno samo na sebi le dalo napraviti. Ena izmed glavnih ovir bi pa bila pri izvedbi tega načrta primerna usmeritev in ureditev našega naraščajočega avtobusnega prometa. Zakaj ravno to točko pasirajo vsi avtobusi in bi se kljub vsej opreznosti dogajale pogoste nesreče, ako se obdrži tu dosedanja proga. Druga proga je pa menda izključena. Sicer pa naj o tem povedo svoje misli merodajni faktorji.

Decentralizacija tržnice s tem, da se otvori več manjših v predmestjih, ne bo

zadela na tehnične težkoče glede na prostor. Takih prostorov ne bo tako težko najti. Pač pa bodo težkoče z občinstvom in sicer prav tako s tistimi, ki prodaja, kakor z onimi, ki kupuje. Zakaj vse bo sililo le v centralno tržnico, češ, da se tam najboljša in najlažje prodaja, na drugi strani pa, da je izbira največja in blago najceneje. Tega ne bo lahko premestiti, a izključeno pa tudi ni. Zakaj, gotovo je nesmisel, da iz naših predmestij, recimo n. pr. iz Meja in Studencev nosijo prodajalci isto blago v mesto, ki je nosijo kupovalci iz teh krajev zopet nazaj. Ali bi ne bilo za vse mnogo boljše, če bi blago izmenjali takorekoč doma in bi si prihranili pot ter izgubo časa?

S starimi navadami in tradicijami je sicer težko pretrgati, a če razmere to zahtevajo, se pa vendar le mora zgoditi. Zato ni samo stvar naših občinskih očetov, da razmišljajo o teh vitalnih vprašanjih v razvoju našega mesta, ampak je prav tako zadeva vsega občinstva, ki naj išče primerne izhoda.

Naše šolstvo

Začetkom šolskega leta se je vpisalo v mestne osnov. šole naslednje število učencev in učenk: v I. deško v Razlagovi ulici v 5 razredov 180 dečkov; v II. deško v Razlagovi ulici v 7 razredov 213 dečkov; v III. deško na Ruški cesti v 9 razredov 399 dečkov in v IV. deško v Samostanski ulici v 8 razredov 285 dečkov, skupaj 1077 dečkov. V I. dekliško v Miklošičevi ulici v 6 razredov 244 deklic; v II. dekliško na Magdalenskem trgu v 8 razredov 340 deklic in v III. dekliško v Cankarjevi ulici v 7 razredov 262 deklic, skupaj 846 deklic. Torej skupno vseh otrok 1923.

Največji porast se je pokazal v V. okraju, kjer je število otrok naraslo od lanskega leta za nad 100 otrok in imajo prvi deški in dekliški razredi 199 učencev. Število narašča od leta do leta na vsaki šoli za en razred. Ako to pravilno precenimo, imamo v nekaj letih dovolj dece za dve novi šoli, kajti velika stavba na Ruški cesti je natrpna, dekliška pa ima svoje razrede še po milosti v notranjem mestu. Zato naj se uvažuje potreba po novih stavbah. Že sedaj naj se misli resno na to, da s prihodnjim šolskim letom ni več prostorov na razpolago. Kar koli pa se stori, naj bo velikopotezno in širokogrudno, da ne bo treba z vsakim novim letom ugibati in iskati izhoda iz zadrege, ampak da bo zadeva rešena vsaj za eno desetletje. Vsekakor pa bo treba poiskati prostora za novo stavbo zunaj na Betnavski cesti nekje v sredini novega dela predmestja.

Izseljevanje iz naše države.

Po podatkih izseljeniškega komisariata v Zagrebu se je meseca junija izselilo iz naše države v prekomorske države skupno 1218 oseb, to je za 151 več kakor v juniju preteklega leta. Skupno število izseljencev od 1. januarja do konca junija t. l. pa je za 8 oseb manjše kakor v istem razdobju preteklega leta. Lahko torej rečemo, da bo letos skupno število izseljencev enako lanskemu. Izselilo se je: iz Hrvaške in Slavonije 470, iz Vojvodine 264, Slovenije 202, Dalmacije 166, Srbije 82, Bosne in Hercegovine 21 in Črne gore 13 oseb. Največ jih je odšlo v Kanado, namreč 443, v Zedinjene države 373, Argentino 168, Uruguay 98 in Avstralijo 39 oseb. Vrnilo pa se je meseca junija skupno 286 oseb, od 1. jan. do konca junija pa 2343 oseb, dočim se je v istem razdobju lanskega leta vrnilo v domovino samo 1898 oseb.

Samomor Slovenca v Subotici.

V torek ponoči se je v hotelu »Tereza« v Subotici obesil Ljubljčan Rudolf Pust, strojni preglednik. Pust je prišel v Subotico dva dni poprej in se nastanil v imenovanem hotelu. Ker ga dva dni ni bilo iz sobe, se je zdela domačim stvar sumljiva in so dogodek prijavili policiji, ki je potem s silo vlomila v sobo in našla Pusta obešenega. Ker samomorilec ni zapustil nobenega pisma, bo ostal vzrok njegovega obupnega kora najbrže za vedno nepojasnen.

Mariborski in dnevni drobiž

Smrt vrlega Istrana.

Sinoči ob desetih je umrl po kratki in težki bolezni g. Jakob Vesnaver, industrialec v Mariboru. Pokojni je bil rodom iz Istre, iz Portole, bil je zaveden narodnjak ter si je med drugimi izkazil svojega rodoljubja pridobil tudi velike zasluge za narodno šolo pri Sv. Luciji pri Piranu. Bil je dober in vesten gospodar ter priljubljen družabnik. Ostal bo vsem, ki so ga spoznali, v najlepšem in najčastnejšem spominu. V Mariboru si je z neumorno pridnostjo osnoval dobro lesno podjetje v Melju. Pokojni Vesnaver zapušča soprogo Marijo, sina Svetozarja in Ljubosava in hčerke Milko, Vido in Nado. Smrt ga je ugrabila v 52. letu starosti. Pogreb bo v soboto ob 15. uri od doma Barvarska ulica 3 v rodbinsko grobnico na pobreškem pokopališču. Časten mu bodi spomin, rodbini iskreno sožalje!

Izvedenci za razlastitve v železniške svrhe.

Te dni so bili imenovani kot izvedenci za razlastitve v železniške svrhe v Sloveniji iz mariborske oblasti sledeči gg.: pos. Ivan Janžekovič, Lajtersberg; mestni stavbenik Anton Treo, Ptuj; pos. Matija Jurinec, Berkovci; industrialec Franc Lahovnik, Prevalje; stavbeni podjetnik inž. Jos. Jelenc, Maribor; mestni stavbeni svetnik inž. Albin Černe, Maribor; mestni stavbeni komisar inž. Jos. Baram, Maribor; pos. Franc Pecar, Sv. Lenart v Sl. gor.; pos. Matija Kočar, Skakovci; pos. Karl Vogler, Cankova; upr. velepos. inž. Franc Mikuž, Beltinci; pos. Jakob Čuš, Hlaponci; pos. Ivan Jerič, Dokležovje; pos. Franc Hanželič, Hardek; velepos. inž. Franc Pahernik, Vuhred; velepos. Peter Mravljak, Vuhred; pos. Štefan Krall, Dolgobrd; pos. Štefan Pohar, Gor. Polskava; pos. Jakob Zemljč, Radenci; pos. Franc Magdič, Mekotnjak; velepos. Maks Janič, Celje; veletrg. Konrad Elsbacher, Laško; rud. v. svetnik v p. inž. Vlačimir Lipold, Celje; gozd. svetnik v p. Simon Komposch, Dobrna; velepos. Franc Rožek, Zalec.

Ljudska univerza v Mariboru.

Prvi sestanek vseh udeležencev za meščanske šolske tečaje bo jutri, dne 21. tm. ob 7. zvečer v deški meščanski šoli (Krekova ulica), levo.

Zatvoritev Koroške ceste.

Vsled izvršitve cestnih del se zapre za nekaj dni Koroška cesta za vozovni promet od pondeljka dne 24. septembra naprej in sicer med Langusovo ulico in Vodnikovem trgu.

Nova vojašnica v Murski Soboti.

Prejšnji teden se je mudila v Murski Soboti vojaška komisija, ki je ukrenila vse potrebno za zidavo nove vojašnice, ki bo stala na zemljišču Szaparyja blizu realne gimnazije. Poslopje, v katerem se sedaj nahaja tukajšnja posadka — ena četa 36. pešpolka iz Varaždina — je last občine in je poprej služilo za otroški vrtec. Ker mora biti poslopje izpraznjeno do 15. februarja 1929, bodo začeli z zidanjem nove vojašnice v najkrajšem času. Ali bo izpraznjeno poslopje vrneno prvotnemu namenu, ali pa ga bodo preuredili za stanovanje šolskega upravitelja, še ni določeno.

Slaba razsvetljava

je v zgornji Vrbanovi ulici. V deževnih nočeh je prebivalcem to zelo neprijetno in prosijo za odpravo.

Zanimivo cvetje.

Na dvorišču gostilne Vlahovič na Aleksandrovi cesti je star kostanj v bujem cvetju kakor spomladi.

Samomor pod vlakom.

Identiteta ženske, o kateri smo poročali, da se je vrgla 7. septembra pri Murski Soboti pod vlak in bila na mestu mrtva, je sedaj ugotovljena. Je to 70-letna prevzitarica iz Čikečke vasi št. 57 in se piše Julijana Pojbič, roj. Balajc. V smrt je šla radi družinskih razmer. Domači pravijo, da je bila zadnje čase zelo zamišljena in potrta ter da je vedno fantazirala o smrti.

Strelna uničila hlev.

Dne 14. septembra ob 1. ponoči je tresčilo v hlev g. Leopolda Ačka, posestnika v Zgornjem Prebukovju. Razen živine mu je ogenj uničil vse. Na pomoč je takoj prihitela požarna bramba iz Sv. Martina pod vodstvom g. šol. upravitelja in društvenega tajnika Antona Podvršnika, ter s skrajnim neporom preprečila, da se ogenj ni razširil na sosedne s slamo krite objekte. Zahvala gre tudi pridnim ženskam, ki so donšale vodo, ter g. Leopoldu Vorši, društvenemu načelniku za prevoz brizgalice, orodja in moštva. Škoda znaša Din 50.000, ki pa ni krita z zavarovalnino.

Pogrešanec.

Ko je bilo na praznik 8. tm. romanje v Ruše in v Pušcavo, je odšel od doma tudi stari Alojz Grandošek iz Magdalenskega predmestja. Mož se še ni vrnil in se mu je najbrž pripetila kaka nesreča. Njegov sin Anton je prosil policijo, naj za njim pozveduje.

Olepševalno društvo za mesto Maribor in okolico napravi ogled okrašenih oken in hiš v petek 21. septembra v svrhu določitve diplom za najlepše okraske.

Slov. trgovsko društvo

izleti pri lepem vremenu v nedeljo, dne 23. septembra v Sv. Lenart. Sestanek ob 2. popoldne pred gostilno Spatzek. Avtobus na razpolago. Prijave sprejema gospod Šoštarčič in telefon 457. Izleta se udeleži tudi trgovski pevski zbor. Slov. trgovsko društvo.

Mladi obupanec.

Naknadno se nam poroča, da je 23letni šofer Rudolf V. segel v pondeljek po vrvi, s katero si je hotel pretrgati nit življenja, v skrajnem obupu in skrbi za svoj obstanek. Vest, da bi že poprej dvakrat skušal izvršiti samomor, pa ne odgovarja resnici.

Dom na Urški zaprt.

Mislinska podružnica SPD v Slovenjgradcu obvešča vse turiste in izletnike, da bo dom na Urški od 25. tm. naprej zaprt.

Dobro mu je »očistila«.

V Jezdarski ulici je neki najemnik, kateremu je zbolela soproga, najel 18letno Julijano B. iz Studencev, da mu očisti in pospremi stanovanje. Mož je odšel v bolnišnico na obisk k svoji bolni ženi, dekline se je pa lotila svojega posla. Ko se mož vrne, ni odprto samo stanovanje, temveč tudi omara in iz nje manjka še skoraj nova ženska obleka in nekaj blaga v skupni vrednosti 1000 Din. Tatvina je prijavljena policiji.

Z nožem — a se ne ve zakaj.

Včeraj malo pred polnočjo je bil pretep blizu kavarne »Drave«. Konec je bil ta, da je železniški uslužbenec Mihael Skaza dobil štiri bodljave z nožem. Mož je šel v spremstvu par drugih iz kavarne proti Ruški cesti. Za njim je prišla druga gruča in naenkrat so se spoprijeli, da sami ne vedo kako in zakaj. Ranjenec se je vrnil v kavarno »Dravo«, od koder so poslali po rešilni oddelek in po policijo. Pod sumom težje telesne poškodbe sta aretirana dva fanta, gosta kavarne, ki pa zanikata vsako krivdo.

Na zavodu »Vesna« v Mariboru

se otvorijo 1. oktobra kuharski tečaji za meščansko kuhinjo. Pojasnila daje ravnateljstvo zavoda dnevno od 10.—12. ure. 1757

Težak posel.

— Oprostite, gospod baron, da sem se pregrešil in pil vaš konjak.
— Čemu pa si se spozabil, Janez?
— Da se malo pokrepčam.
— Čemu naj ti bo pomnožena sila?
— Ker jo je milostiva gospa baronica popihala s šoferjem in imam nalog, da vam to sporočim s čim manjšim razburjenjem na moji in vaši strani...

Nepričakovan odgovor.

— Drago dete, Milica moja, bodi pridkana in lepo poljubi novo gospodično, predno zaspiš, naroča mamica.
— Da dobim klobuto, kakor včerajva pači, ne...?!

Iznajditelji in patenti

STATISTIKA DUNAJSKEGA URADA ZA PATENTE. 9000 IZNAJDITELJEV IŠČE KAPITALISTA.

Sedanja doba je doba iznajdb. Uradi za patente še nikdar niso imeli toliko dela kot sedaj. Te dni je izšla statistika avstrijskega patentnega urada, ki je zelo zanimiva.

Ta urad je izdal l. 1900 za razne iznajdbe 6409 patentov, l. 1920 je to število naraslo na 7999, lani pa na 8200. — Letos se je prijavilo že — 9000 iznajditeljev. L. 1900 je veljal patentni urad na Dunaju za vso avstrijsko polovico nekdanje monarhije, sedaj pa samo za področje male države.

Največ iznajdb spada v elektro-tehnično stroko, zlasti radio-tehniko ter avtomobilsko in letalsko tehniko. Mnogoštevilne so tudi iznajdbe na polju kemije in gospodarstvenih pripomočkov. Število iznajdb v vojne svrhe, ki je bilo ob preobratu na višku, je v zadnjih letih rapidno padlo.

Od ideje do iznajdbe je dolga in težka pot. Težavni in dragi so poskusi in modeli, potem pa pridejo še preizkušnje, ki jih izvede patentni urad. Patentni urad na Dunaju velja za enega najstrožjih. V nekaterih državah ugotovijo tudi uradi le to, da je stvar res nova in originalna, pregledajo se seznanili drugih patentnih uradov, na Dunaju se pa vsaka iznajdba tudi praktično preizkusi.

V arhivu tega urada so trije milijoni opisov raznih patentov. Med njimi so prvi angleški patenti iz leta 1485, ki imajo samo še kulturno-historično vrednost. Število patentov, ki so bili na Dunaju preizkušeni in priznani od l. 1899, ko je bil ustanovljen urad za patente, iznaša 110.000. Shranjujejo se pa tudi vsi pred tem letom izdani privilegiji.

Knjižnica patentnega urada šteje 200.000 knjig, med katerimi je mnogo redkih znamenitosti velike bibliofilske važnosti.

Ugotovitve glede vsakega prijavljenega patenta trajajo tri do štiri mesece. Pregledati se morajo ogromni seznanili že uveljavljenih patentov in v mnogih slučajih se je treba obrniti na patentne urade drugih držav. Tedensko reši urad okroglo 2000 spisov.

Patentni urad ima mnogo dohodkov.

To so razne takse in tudi kavcije za razne poskuse. Taksi se tudi oni ne odtegnejo, ki pred poskusi umaknejo svoje prošnje za priznanje patenta. Patentni urad se vzdržuje sam ter oddaja še v državno blagajno velike svote. Lani je dunajski patentni urad oddal finančnemu ministrstvu veliko svoto 1.700.000 šilingov.

Izumitelji, ki dobijo patent, še dolgo niso iz vode. Iznajdbo je treba uporabiti in za to je potreben denar. Kapitalisti niso ravno zavzeti za nove ideje in iznajdbe. Mnogi dajo kapital, če si zajamčijo ves dobiček. Iznajditelje se grdo izkorišča. Mnogi so že tragično končali, koristi njihovega trudopolnega dela so pa uživali drugi.

V Avstriji so izumitelji sorodnih strok zadnja leta skušali z lastnimi zadržkami, a tudi te zadržke niso mogle dobiti potrebnega kapitala za izvedbo in uporabo iznajdb.

Število iznajdb narašča, kakor si ne bi mogel nihče misliti pred dobrimi dvajsetimi leti, usoda iznajditeljev je pa žalostna, kakor je bila nekdanj.

Izpolnjena želja

Gaston Remy v Nimesu na Francoskem je imel edino željo, da bi prišel enkrat v Pariz. Toda Pariz je daleč in peš je težko zadovoljiti njegovi želji. Zato je šel Remy končno na policijski komisariat, kjer je izjavil, da je izvršil v Parizu veliko prevaro. Tako je lepega dne v resnici prišel z več drugimi zločinci v Pariz, kjer pa so ugotovili, da o njegovi prevari ni niti govora. Remy je končno tudi sam priznal, da ni noben zločinec in da si je vso stvar izmislil samo radi tega, da bi prišel zastoj v Pariz. Toda na policiji v Parizu so mu potem pojasnili, da je šele sedaj izvršil prevaro, radi katere bo sojen v Nimesu. Dva dni kasneje je bil Remy res zopet v Nimesu, ne da bi od Pariza videl kaj drugega kakor policijski zapor.

Še hujše se je godilo de Pinhu v Rio de Janeiru, ki je hotel za vsako ceno priti v portugalsko domovino. Denarja za potovanje ni imel in tudi vsi njegovi napori, da bi dobil službo na kakih ladjah, so bili zaman. Lepega dne je čital v listih, da je izšel nov zakon, po katerem se morajo odpraviti v njihovo domovino vsi anarhisti, ki so izvršili v Braziliji kakšno nasilje. Portugalcu je ta ideja silno ugajala. Nabavil si je malo bombo in jo vrgel v neko apoteko. Bomba je na pravila sicer neznatno škodo, vendar pa je to zadostovalo, da je bil aretiran. Pri zaslišanju pa so ugotovili, da Pinho sploh ni anarhist, temveč v najskrajnejšem slučaju anarhistični delavec v sili. Z odposlanjem v Lisabon torej ni bilo nič, pač pa je moral za nekaj mesecev v ječo. Pinho je bil seveda silno razočaran in je izgubil vsako zaupanje v braziljansko pravico.

Atentat s pošto znamko

Ta gotovo čuden atentat se je zgodil v Sydney-u v Avstraliji. Prokurist Dawson se je zaljubil v prodajalko veletrgovine, pri kateri je bil tudi sam nameščen. Dekle pa ni maralo za njegovo ljubezen ter si je izbralo za svojega dragega poštnega ekspedienta Williamsa. Ta je nekega dne obelil in kazal je vse znake težkega zastrupljenja. Ta bolezen je bila vsem velika uganka. Bolnik je za silo okrevljal in ko je prišel zopet v službo ter je frankiral pisma, mu je naenkrat postalo zopet slabo. Zdravnik je znamke preiskal ter ugotovil, da je bila lepljiva stran prevlečena s strihninom.

Ker ni imel Williams nobenega drugega sovražnika razven ljubosumnega prokurista, so tega osumili ter mu končno tudi dokazali poskuse umora. Mož je imel v shrambi poštne vrednostnice in vse znamke in koleke, ki jih je dajal svojemu tekmeču, je prej namazal s strupom.

Praznoversko življenje

Strojnik Pintjuk iz rumunske vasi Papfalva se je smrtno ponesrečil, ko je mlátil na nekem veleposestvu v neki drugi vasi. Nesrečnega je zgrabil stroj in ker ni bilo zdravniške pomoči, je izkrevavel. Tovariši so hoteli mrliča odpeljati v domačo vas. Komaj ga pripeljejo na mejo druge občine, je tu že vse polno kmetov, ki ne puste, da bi se mrlič vozil skozi njihovo vas, češ, da bi potem gotovo — udarila strela. Po nekem čudnem praznoverju se namreč tedaj, ko se žanje ali mlati, ne sme prenašati mrličev. Mrliča so hoteli ponoči po drugi poti skozi neko drugo vas spraviti na domače pokopališče, a tudi tu so jih zavrnili praznoverni vaščani. Nesrečnega strojnika so morali pokopati kar na njivi. Med tem so pa prišli njegovi stariši iz Papfalve, ki so mrliča izkopali ter ga odnesli proti domu. Na poti so jih kmetje napadli s kosami in cepci. Mrliča so končno le spravili na domače pokopališče pod močnim spremstvom orožništva.

Ljudožrci v Novi Gvineji

V Novi Gvineji, ki je v nizozemski oblasti, so Papuanci napadli neko policijsko patruljo in jo pojedli. Do strašnega dogodka je prišlo vsled surovega nastopanja upravnih uradnikov, ki so morali plačati potem svoje grehe z življenjem. Policijski šef je bil namreč pri iztirjevanju davkov pri dveh papuanskih poglavarjih zelo surov. Razkačeno plemo je nato napadlo policijo in zajelo vse uradnike. Ujetnike so v pravem pomenu besede poklali in razrezali, meso pa razdelili potem med seboj. Najboljše dele sta seveda dobila domača poglavarja in uglednejši člani plemena. Več domačinov, ki so spremljali patruljo, se je rešilo. Čim so prispeli do prvega mesta, so dogodek takoj javili oblastim. Takoj je bil odposlan močen oddelek vojaštva, ki je aretiral oba poglavarja in njihove pristaše ter jih izročil sodišču. Od patrulje same pa so našli le še ozlođane lobanje in kosti.

Sport

Urugvajci zopet doma

Zvonovi, topovi in sirene pozdravljajo zmagovito moštvo. Doživljenska renta vsakemu igralcu.

Dolgo je morala čakati prestolnica Urugaja, Montevideo, na ljubljence vsega naroda, nogometno reprezentanco države, ki je postala na letošnji olimpijadi ponovni svetovni šampion. Zmagoviti team južnih Američanov si je namreč privoščil v Parizu v obilni meri tega in onega, tako da je šele na celo vrsto pozivnih brzojavk svoje zveze nastopil pot v domovino.

Te dni pa je vendar pripeljal urugajski junake francoski parnik »Mendoza« v Montevideo. Ko se je prikazal na obzorju, se je zbralo v pristanišče vse, kar leze in gre v prestolici urugajski. Niti vojaških letalcev ni manjkalo nad pristaniščem, ki so obsipali došlece s cveticami.

Izstopivše nogometaše je moral varovati dvojni špalir vojaštva, sicer ne bi bili prišli živi iz objemanja svojcev. V vladni palači je pozdravil športnike sam predsednik republike v prisotnosti celokupne vlade in se jim zahvalil v imenu vsega naroda. Predsednik je izročil vsakemu igralcu osebno zlato odlikovanje republike, nakar so jih vozili v ogromnem avtobusu po vsem mestu, da jih je mogla videti in se jim zahvaliti radovedna in hvaležna publika vse prestolice. Šele okrog polnoči so mogli najbližji sorodniki sprejeti igralce v svojo sredo.

Vrstili so se dnevi najslajnejšega proslavljanja. Gledališča so priredila posebne predstave »ob prisotnosti olimpijskih zmagovalcev«. Tovarnarji so se trgali medseboj, kdo bo poklonil nogometašem več daril svojih podjetij. Nailepše pa se bo izkazala vlada sama. Kot narodno priznanje prejme vsak od 22 nogometašev, ki so bili v Amsterdamu, doživljensko rento letnih 480 pesosov ... Pričela pa se je že tudi akcija, da zbere hvaležni narod ogromno vsoto gotovine, iz katere prejme vsak član olimpijskega moštva popolnoma opremljeno novo vilo. Urugajska pošta je izdala posebne znamke, povečujoče nogometno zmago. Na znamkah se vidijo nogometna vrata, katerih mreža se blišči v narodnih barvah. Nad golom je v zraku žoga, na kateri sedi ptič tero-tero, ki po ljudski pripovedki nikoli ne zapusti državnih meja. To naj bo simbol, da tudi olimpijsko prvenstvo v nogometu ne pojde nikoli iz Urugaja.

Najbolj viden uspeh olimpijskih zmagovalcev pa je opaziti v političnih tabo-rih. V navdušenju nad svojimi prvaki sveta so prenehala vsa žolčljiva nasprotja med strankami in vse se topi v sreči in veselju...

Polletna zabrana Čakovečkega.

JNS je zavrnil pritožbo čakovečkega ŠK, ki je zaprosil vrhovno instanco, naj mu skrajša šestmesečno zabranu igranja, s katero ga je kaznoval ZNP.

Teniške zanimivosti.

V meddržavni tekmi Češkoslovaška — Italija je ostal rezultat neodločen 5:5. — Cochet je potolkel v ponedeljek Amerikanca Hunter-ja 4:6, 6:4, 3:6, 7:5, 6:3 ter si priboril s tem ameriško prvenstvo.

Kralj žepnih ur.

V New Yorku je umrl tovarnar Robert H. Ingersoll, ki je bil v Ameriki silno popularen kot »kralj žepnih ur«. Njegove tovarne so namreč izdelovale najcenejše ure. Ingersollove žepne ure stanejo en dolar in ta tip enodolarskih ur daje družbi, katero je pokojni ustanovil ter jo vodil do smrti, velike dobičke. Iz družbinih tovarn gre dnevno po 25.000 ur. Ingersoll je pa prišel v svojih mladeniških letih kot izučen urar z desetimi dolarji v Ameriko. S 150 dolarji je odprl svojo delavnico in to je bil začetek sedanjega ogromnega podjetja.

Ni čuda.

— Moja stara me nikdar ne vpraša, kam grem.
— Beži, beži!
— Prav zares. Temveč gre vsakokrat kar sama poleg...

V
7
Schicht
Terpentin-
Milo
s svojimi prednostmi

Moč uniforme

V neki italijanski vasi se je zgodil te dni slučaj, ki je ob tragični priliki potrdil v raznih burkah že tolikokrat obravnavano — moč uniforme. V cerkvi med obredom sta naenkrat zblaznela, pobesnela neki občinski prvak in njegova žena. Planila sta iz svoje klopi ter se besno vrgla na duhovnika. Raztrgala sta mu ornat in po oltarju sta razbijala vse, kar jima je prišlo pod roko. Blazneži imajo, kakor znano, nadčloveško moč in so bili vsi poskusi ukročenja nesrečne dvojice brez vsakega uspeha. Poskušali so z lepa, poskušali z grda, a vse zaman: besna dvojica ni hotela iz cerkve. Tedaj se je pa prijatelj nesrečnega blazneža spomnil, da je bil njegov prijatelj vedno zelo vnet gasilec ter da je bil srečen, kadar se je lahko pokazal v gasilski uniformi. Mož teče iz cerkve ter se vrne v uniformi gasilskega poveljnika. Stopi pred blazneža in zapove: »Pozor! Naprej! Stopaj!« — In blaznež je korakal za poveljnikom iz cerkve kakor na paradi. Mirno mu je sledila tudi žena v bolnico in potem v — blaznico.

Spomenik kravi

Ali smo se vrnili v pogansko dobo, ali pa je kultura rekordov identična s sedanjo dobo. Stari Egipčani in Asirci so predstavljali svojo najvišjo boginjo v slikah in kipih kot — kravo, ameriški list »Newyork Rewiew« pa je prinesel te dni sliko najnovejšega spomenika v mestu Carnation iz dragocenega mramorja z velikim napisom na bronasti plošči. Spomenik je bil postavljen sredi velikega trga — kravi, na bronasti plošči pa so zapisane vse velike zasluge te znamenite krave, ki obstoja v glavnem v tem, da je živela v tem času in da je dala v teh desetih letih nenasišnemu človeštvu nič manj kot 16.500 litrov mleka.

Največje cerkve na svetu

Kar se tiče velikosti cerkvenih stolpov, stoji nekako na čelu Nemčija. Stolna cerkev v Ulmu ima 162 metrov visok stolp, v Koelnu 156, v Hamburgu 150 in v Strassbourgu v Franciji 142 m. Kar pa se tiče obsega cerkev je nedvomno največja cerkev sv. Petra v Rimu, v katero gre 54.000 ljudi, dalje milanska stolnica za 37.000, Pavlova cerkev v Rimu za 36.000, stolnica v Koelnu za 30.000, cerkev sv. Ivana v Rimu za 23.000, cerkev sv. Štefana na Dunaju za 12.000 in Markova cerkev v Benetkah za 7.000 vernikov.

Usoda dvojčkov.

V španskem mestu Alicante sta isti dan umrli sestri, ki sta prišli pred šestdesetimi leti isti dan tudi — na svet kot no vorojenčka - dvojčka. Skozi 60 let so se važnejši dogodki za obe vršili ob istem času tako na primer poroka in tudi smrt soproge.

Edgar Wallace:

Žaba z masko

(The Fellowship with the Frog.)

Govoril je nepričakovano mirno. Bila se je, da bo bogzna kako razburjen ob Ray-jevem imenu.

Gledala ga je ter razmišljala, če bi mu lahko odkrila svojo tajnost.

»Oče, povedati Ti hočem, da sem se zadnjič sestala z gospodom Maitlandom,« je končno dejala.

»Saj si mi že pravila, da si ga obiskala v banki.«

»Ne, oče, ali se ne spominjaš na ono jutro, ko je prišel kapetan Gordon tako zgodaj sem? Na jutro, ko sem šla v gozd. Tedaj sem šla, da se sestanem z gospodom Maitlandom.«

Bennet je odložil nož in vilice ter strmel v njo.

»Nisem niti slutila, da ga še kedaj vidim,« je nadaljevala. »Ponoči je pa nekdo vrgel kamenček v moje okno ter me zbudil. Mislila sem, da je Ray, ki je prišel tako pozno. Tudi poprej nekda me je že večkrat tako klical. Bilo je mračno in ko sem pogledala ven, sem v svoje veliko začudenje opazila gospoda Maitlanda. Na svoj čuden, nagel način me je prosil, naj pridem doli. Mislila sem, da je radi Ray-a in urno sem se oblekla. Tekla sem na vrt. Bila sem tako zmedena, da si nisem upala, Tebe buditi. Šla sem na cesto, kjer je stal njegov avto. Bilo je snidenje, da si bolj čudnega ne morem misliti. Pravzaprav mi ni ničesar povedal.«

»Ničesar?«

»Nekaj le. Vprašal me je, če bi hotela biti njegova prijateljica. Če bi bil kdo drugi, bi me ustrašil, on je pa prišel k meni tako star, zbehan in proseč. Neprestano je ponavljal: »Gospodična, nekaj bom povedal...« A ko je začel govoriti, se je ves plašen oziral naokrog. Prosil me je, naj prisedem v njegov avto. Najprej sem to odbila, potem, ko sem videla, da je šofer ženska, sem mu pa željo iz-

polnila. Šofer-žena je bila jako stara; njegova sestra je. Najmanj sedemdeset let ima. Oblečena je bila v šofersko sukno. Vozila sem se z njim do gozda in vprašala sem ga: »Ali prihajate radi Raya?« A on ni prišel radi Raya. Govoril je tako zmedeno, da sem postala res nervozna. Ko si je malo opomogel in je začel jasnejše govoriti, ste se pa vi drugi pripeljali nasproti. Bil je ves prestrašen in tresel se je ko šiba na vodi. Prosil me je, naj grem ter me rotil, naj nikomur ne povem, da sem ga kedaj videla.«

»Kaj?« je vprašal John Bennet. »Ničesar nisi zvedela?«

Zmajala je z glavo.

»Polovice tega, kar je spravil, nisem mogla razumeti. Polglasno je govoril in rekla sem Ti že, kako robat glas ima.«

Bennet je nekaj časa premišljeval.

»Če pride še enkrat, bo boljše, da jaz z njim govorim,« je dejal.

»Mislim, da ni potrebno, papa,« je dejala mirno. »Prepričana sem, da me je hotel prositi za pomoč.«

»Milijonar, ki Te prosi pomoči, Ela? To se sliši vendar čudno.«

»Res, čudno je,« je menila, »niti približno se mi ni zdel tako strašen kot prvič. Nekaj tragičnega je z njim, nekaj zelo žalostnega. In danes pride zopet. Obljubila sem mu, da bom z njim govorila. Ali dovoliš?«

Oče je razmišljal.

»Da, lahko govoriš z njim, ne smeš pa iz vrta. Obljubim Ti, da se ne bom pokazal, ostal bom pa v bližini. In Ti misliš, da ni vse to radi Ray-a?«

»Tako mislim,« je odvrnila. »Maitland se za Ray-a in za vse, kar se je z njim zgodilo, ne briga. Rada bi pa vedela, če smem sploh o tem s kom govoriti.«

»S kapetanom Gordonom,« je oče kratko svetoval in dekle je zarudelo. »Ali imaš rada tega mladega moža, Ela?«

»Da,« je potrdila po kratkem molku.

»Zelo rada ga imam.«

»Upam, da ne prerada, moja draga,« je rekel John Bennet in njuni pogledi so se srečali.

»Zakaj ne?« s težavo je to vprašala.

»Ker ni dobro,« je odgovoril Bennet. »Ne bi rad, da bi trpela. In to Ti povem, ker vem, da bi jaz bil vzrok, če bi Ti bilo hudo!«

Ela je obledela in vprašala: »In kaj želiš, da naj storim?«

Počasi je vstal, pristopil k njej ter jo objel. »Kar koli boš storila, jaz moram trpeti za svoje grehe. Mogoče ne zve nikdo, ali jaz sem nehal verovati v čudeže.«

»Kaj misliš s tem, oče?« je vprašala v strahu.

»Morebiti,« — premišljeval je nekaj trenutkov — »morebiti pa le nekaj dosežem s filmom, ki sem ga včeraj posnel. Sicer sem se že večkrat tako nadal in

marsikaj poskušal. Mož, ki kupuje slike — svojo trgovino ima v Wardour-cesti — mi je dejal, da je kvaliteta mojih filmov boljša z vsako sliko. Zadnjič sem posnel skupino divjih rac, mlade račke, ki so se ravno izvalile. Bogzna, kako se bo slika razvila; bojim se, da sem bil predaleč od gnezda...«

Ela razgovora od poprej ni nadaljevala.

Popoldne je opazila na cesti nasprotni hiše nekega tujca, ki je dalje časa motril hišo. Bil je dober oblečen gospod z očali, ki je po svoji zunanosti razodeval Amerikanca. Ko jo je nagovoril, je potrdil to tudi njegov naglas.

(Dalle prihodnosti.)

Mali oglasi, ki sledijo v posebni sekciji namenjeni občasno: vsaka beseda 30 p., najmanjši znesek Din 5.—

Mali oglasi

Zemlja, dopisovanje in oglaševanje: vsaka beseda 50 p., najmanjši znesek Din 10.—

Hišo

v sredini mesta s stanovanji prodam po zelo ugodni ceni. Naslov pove uprava lista. 1763

Francoski krožek

išče v sredini mesta veliko, svetlo, separirano, prazno sobo s prostim dohodom, ki bi bila pripravna za knjižnico; porabi se zelo malo, samo parkrat na teden zvečer med 17. in 20. uro. Ponudbe pod »Cercle français« na upravo Večernika. 1750

Rožnata foulard svila

za poletne obleke od 68 Din naprej pri J. Trpinu, Maribor, Glavni trg 17.

Naznanjam

cenjenim gospodinjam, da imam na prodaj lepe breskve z lastnega vrta po 6 Din kg. A. Klubička, Maribor, Vrtna ulica št. 8. 1464

Natakarskega vajenca

pridnega, zdravega, sprejme tako Kolo-dvorska restavracija. 1758

Kanarček

se je izgubil. Najditelja naprošam, da ga odda proti nagradi v lekarni »Pri sv. Arehu«. 1761

Absolventinja

meščanske šole išče primerne službe. Naslov pove uprava lista. 1762

Primarij**RODBINSKA GROBNICA****Dr. HUGON ROBIČ**

specijalist za kožne in spolne bolezni

ordinira sedaj v Mariboru, Kamniška ul. 2

(Trubarjeva 13) ob delavnikih od pol 1. do pol 3. pop., ob nedeljah od 9. do 10. dop.

Globoko potrti vsled neizmerne žalosti naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem pretužno vest, da nam je umrl po kratki in mučni bolezni v 52. letu svoje starosti naš iskrenoljubljeni, blagi in dobri soprog, ozir. oče, brat, stric i. t. d., gospod

Jakob Vesnaver

industrijalec

Pogreb našega nepozabnega se vrši v soboto, dne 22. septembra t.l. ob 15. uri iz hiše žalosti, Barvarska ulica 3 na mestno pokopališče v Pobrežju v rodbinsko grobnico.

Sv. maša zadušnica se bo vršila v ponedeljek, dne 24. t. m. ob 7. uri stolnici.

MARIBOR, dne 20. septembra 1928.

Ljubosav in Svetozar,
sinova.

Marija Vesnaver,
sop roga.

Milka, Vida in Nada,
hčerke.

Peter Vesnaver,
brat.

Roza Puniš, roj. Vesnaver,
sestra.